

FLORS DE NIT

L'home solitari troba cada matí un pom de flors a la tauleta prop de la finestra del dormitori. Viu sol des que va morir la companya fa dos anys. No vol ni cerca companyia, tan fort és el record de la dona que l'estimava. I que ell estimava. Viu sol i no aprecia la vida. Ni la mort ni els dos anys passats l'han impulsat al desesper i a l'abandó d'aquesta vida miserable. Segueix el treball. Segueix el tornar a casa amb el cor trencat. Segueix el gran llit dels seus amors. Tot segueix, però la companya no hi és.

Va conèixer la companya molts anys enrere. L'enamorament va arribar temps després. Van fer un viatge amb un grup a un país llunyà. La gent del grup no tenia cap interès. Només la noia que havia conegut. Van fer el viatge pràcticament junts. L'amor va néixer entre gent sense interès. Ells van gaudir les belleses i la pròpia alegria. Era una noia feliç amb el que li donava la vida i el que li donava l'home que no era solitari. L'amor intens. La vida plena de grans i petites coses. Feliços molts anys. Fins...

Fins que la mort va vèncer l'amor. La dona va morir trista per l'amor que deixava al cor de l'home. L'home ara solitari. Desesperat. Ignorant del seu destí. Plorava la vida que el feria i la mort que el malmenava. ¿Seguir el camí de la companya? La por el vencia. Ella, allà on era, sabia la tristesa, el camí cruel de l'home estimat. Per això el missatge de cada dia. El pensament de cada minut. L'espera de la foscor. El llarg camí en un instant. El pom de flors pel vell amor. Cada nit. Les flors de nit.

GENEROSITAT

L'autobús estava ple amb molta gent dreta. La dona era al davant, a prop de la porta de sortida. Tenia al costat un home d'aspecte cansat, amb barba de dies, pantalons vells i jersei gris fosc. Semblava dormir. Tristesa. Una parada. La dona va preguntar-li si baixava, ell va contestar sí, senyora i li va deixar pas. La dona va baixar. Dreta a la vorera observant l'home cansat. Que va entrar a un bar i va demanar una cervesa. La dona al seu costat, també. Van beure en silenci. I es van mirar. Ella va somriure. Ell no.

La dona li va preguntar si tenia set. Ell sí, senyora. Ve del treball. Ell va assentir. Molt dur el treball, va insistir la dona. Moltes hores, va fer ell. Mal pagat. Sí, senyora. La dona va inquirir si tenia família i l'home va respondre que vivia sol. La família al seu país. Preguntes i respostes lacòniques. Una segona cervesa. La dona, en acabar, va dir vingui amb mi. L'home cansat i de jersei fosc la va seguir. On va, va preguntar. La dona el va agafar pel braç i van anar a un hotel. No tinc diners, va dir ell. Jo sí, ella.

A l'habitació va ajudar-lo a desvestir-se. L'home va caure al llit, abaltit. La dona al seu costat. El va besar. Carícies lentes i suaus. El rostre, el cos corpulent. L'entreuix. Ell va gosar tornar-li el bes, el sexe despertant d'un somni llunyà. Van fer l'amor una i una altra vegada. Ell amb ardor, ella amb afecte. Ell feliç, ella contenta. Van sortir i ell, gràcies, senyora. Ella, adéu. La dona va anar cap a casa amb l'autobús. Va entrar amb un somriure. Va besar el marit. Què has fet, va preguntar. He fet feliç un home trist.

LA MORT I LA DONZELLA

Els metges estaven desesperats. Els pares estaven desesperats. Tota la família estava desesperada. Semblava impossible. La donzella al peu de la mort. La donzella que tothom estimava. Per la seva dolçor, pel caràcter alegre, per l'extrema bellesa. Esvelta. De rostre menut i nas recte sota els ulls negres. El llavi superior insolent. Les mans suaus per a la carícia. A les portes de la mort. La sang malalta. La Mort l'esperava. La Mort la va admirar. La Mort enamorada de la donzella.

La Mort tan enamorada de la donzella li va deixar la vida. Li havia dit que tornaria quan fos vella i lletja i la va treure del túnel amb les tenebres de l'entrada i la sortida sense claror. La donzella va viure. Va viure la vida inesperada. La va omplir de totes les coses a l'abast de la dona. Va fruir l'acabament de la joventut. Després. El company l'estimava i li donava felicitat. Els fills li donaven felicitat. La vida inesperada va ser plena de joia i de bons records. Els anys eren plens de felicitat. Els anys.

Els anys van passar i, de vegades, tornaven aquelles paraules de quan era al camí de la mort. Quan tothom estava desesperat. La Mort li havia parlat amb gentilesa. La donzella ha passat pel mig dels anys. I tot ha canviat. Cansada, feixuga, veu encara la bella donzella. La veu encara quan es mira al mirall. Però davant de la donzella hi ha la dona i els anys. És vella i lletja. Arrugues a la cara, la boca torta, els ulls apagats. Seu i espera agraïda i resignada. Espera. Espera. La Mort l'ha oblidada.

L'HOME QUE VOLIA L'IMPREVIST

Una gran ciutat amb belles avingudes i barris antics, mig abandonats. L'home vivia en un barri opulent i oblidava el barri antic perquè no pensava que pogués portar-li l'imprevist. I ell vivia per l'imprevist. Això el feia desgraciat amb rars moments d'exaltació suprema. Quan topava amb un fet o situació previst. Home solter fins als trenta-set anys, amb petits prevists que havien deixat record, en va tenir un de memorable. Quan, sense preveure-ho, es va trobar casat amb una noia remarcable.

Imprevist també un treball que li van proposar en una nova empresa. Amb un salari inesperat que va omplir de joia tota la família. Entre matrimoni i salari dos fets previstos: un fill i una filla que van arribar sense avisar. Acomodat amb un i altres només esperava un nou previst. Va venir per l'esposa. La sorpresa de la nit. Havien guanyat el gran premi de la loteria que els feia multimilionaris. Va deixar la feina convençut que de nou arribaria l'imprevist.

Decidit a trobar-lo tota la família va marxar per una nova carretera cap a l'est. Ell al volant. Dies i nits d'il·lusions. Dies i nits d'angoixa. L'home encoratjava la família que també esperava l'imprevist. Convençuts pel convenciment del cap de l'expedició. Van passar per ciutats desconegudes, per ciutats que cada cop eren més petites i per ciutats abandonades. Ell repetia més enllà hi ha l'imprevist. Ja era un camí polsós. Ja era solitari. Un fet previst. L'home anava pel camí que no menava enlloc.

UN COR

Família de classe mitjana que s'havia enriquit per la força del treball i de l'esforç. L'avi, en morir, ja va deixar una petita fortuna. El pare va aprofitat les circumstàncies favorables i la va augmentar. Es podria dir que ara eren rics, molt rics. El fill va ser bon col·laborador del pare per fer diners. No sabia gastar-los. Era ja un home poc sociable, adust, de pocs amics. Que també eren com ell. Gran diferència d'edat amb la germana petita, la petita, com li deien tots, que tenia quinze anys.

Quinze anys que li havien portat tot el que podia desitjar amb uns pares tan generosos amb ella com avars amb els altres. De petita va tenir professors particulars que van constatar, l'un després de l'altre, el caràcter brusc, imprevist i arruixat de la noia. Va continuar els estudis en instituts amb desgana intel·ligent. Aprofitava el que volia. Els nois, per la seva bellesa, estaven enamorats, sense èxit de la noia rica i de mal geni. Els nois s'allunyaven entristits i enamorats.

No entristit però sí enamorat un noi amable, sensible i gentil. Havia conegut la noia rica i arruixada a la platja de moda. Tot l'estiu va ser el seu company. Ella, per moments, somreia, semblava correspondre la gentilesa del noi enamorat. Ell, per moments, estudiava el caràcter de la noia per qui sospirava d'amor. Ella era imprevisible. Després d'una dolça nit, trepitjava aquest amor. Amb desimboltura, amb somriure maligne. I un cop i altre cop. Amb el temps i l'adéu, el noi entristit va pensar un cor de pedra en una noia tan jove.

VIOLACIÓ

Feia tres anys que estava casada i no coneixia l'orgasme. Al marit li agradava el sexe i el practicava tant com podia. La dona era de família tradicional. La mare, les tietes, l'havien previnguda contra els homes que, deien, només busquen el plaer. Havia de ser una casta casada. L'home li feia l'amor en la posició del missioner. La dona cara enlaire, una dolorosa penetració, i a l'espera de l'ejaculació per acabar. Mai el marit l'havia vist nua. Roba a sobre li digué la mare. Cap plaer per a ella. Poc per a l'home.

L'home tenia amics, però no en parlava. La dona tenia amigues, però eren com ella. Feien el sexe, uf. Per això ella feia el sexe uf. S'ha de dir que li agradava la dolorosa penetració. I res més. No la buscava ni en discutia. La llet tèbia de l'home, acabada la sessió, anava cap al bidet. Ben rentada també l'havia advertit la mare. Tornava al llit i, al poc, dormia profundament. L'home, ulls oberts, no sabia per on anar. Li feia la carícia. No, que em fas mal, repetia la dona, cames ben serrades. Així anava.

Així anava. Un vespre l'home va entrar al dormitori. La dona estrenava una camisa de dormir, regal de la neboda picarona, que mostrava cuixes i pits. El marit es va encendre. Al minut tot nu, sota una mirada confusa. Va agafar la dona i la va violar. Besos i llengua de dalt a baix. Sexe enardit per un joc tot nou. La dona hi va prendre petit plaer que va créixer de pressa. Sexe entre els llavis i la fel·lació. Va aplaudir el sexe anal i les carícies al palau del plaer. Va ser llarg i bo. Contenta va dir ja era hora.